

Η ζωοφιλία των αγίων και η αγιοφιλία των ζώων

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Είναι άκρως συγκινητική η σχέση των αγίων της Εκκλησίας μας προς τα ζώα και αυτά ακόμη τα θηρία. Αλλά και των θηρίων η σχέση προς τους αγίους είναι άκρως διδακτική. Είναι μία σχέση αμφίδρομη που θυμίζει αδαμιαίους χρόνους.

Τα ελάχιστα δείγματα αυτής της ιεράς φιλίας που ακολουθούν αποδεικνύουν του λόγου το αληθές. Ανοίγουν ένα κεφάλαιο άγνωστο στους πολλούς και ίσως ανεπανάληπτο.

1. Από το μαρτύριο του αγίου Μάμαντος που μαρτύρησε επί του αυτοκράτορα Αυρηλιανού (270-275).

«Πρόσταξε, λοιπόν ο ασεβής τύραννος να ρίξουν τον Άγιο στα θηρία για να τον κατασπαράξουν· ο δε Μάρτυρας βάδιζε και σ' αυτήν την δοκιμασία χαμογελώντας. Όταν μπήκαν στο στάδιο άφησαν μία λεοπάρδαλη και μία αρκούδα για να του επιτεθούν. Η μεν αρκούδα αφού τον πλησίασε τον προσκυνούσε και με ευλάβεια έπεσε μπροστά στα πόδια του, η δε λεοπάρδαλη ελαφρά, ήρεμα και χωρίς να τον πειράξει, αφού πήδηξε στους ώμους του σπόγγιζε και έγλειφε με τη γλώσσα της τους ιδρώτες του. Έτσι τα θηρία του ηγεμόνα συμπεριφέρθηκαν στον Μάρτυρα, το δε πλήθος βλέποντας την θεία δύναμή του δοξολογούσαν τον αληθινό Θεό του. Αυτά τα θαυμάσια ήσαν αρκετά και πέτρες να μαλακώσουν, ο ηγεμόνας όμως γινόταν περισσότερο σκληρός. Γι' αυτό εξαπέλυσε εναντίον του Αγίου ένα λιοντάρι, το οποίο ενώ εξαγριωνόταν εναντίον των ασεβών και τους προκαλούσε πικρό θάνατο, τώρα ήρεμα και ταπεινά πλησίασε τον Άγιο Μάρτυρα».

2. Από το μαρτύριο του Αγίου Ανικήτου (+ 305).

«Κατόπιν εξαπολύουν λιοντάρι εναντίον του. Σαν το είδε ο Άγιος, από τον όγκο του, από το μανιασμένο τρέξιμό του, από τον φοβερό και τρομερό βρυχηθμό του, φοβήθηκε. Το λιοντάρι όμως όταν τον πλησίασε φάνηκε ημερότερο κι από πρόβατο και σαν να συμπάθησε τον Άγιο, άρχισε να σκουπίζει τον ιδρώτα από το πρό-σωπό του με το δεξί του πόδι, σαν να ήτανε σφουγγάρι».

3. Από τον βίο του Αγίου Μακαρίου του Αλεξανδρέως.

«Επιθύμησε κάποτε ο άγιος Μακάριος να επισκεφθεί το μνημείο που ήσαν οι τάφοι Ιαννή και Ιαμβρή, που έζησαν τον καιρό του Μωυσή. Επιστρέφοντας χάθηκε στην έρημο για είκοσι μέρες. Βρέθηκε σε δύσκολη θέση λόγω ελλείψεως τροφής και νερού.

Τότε παρουσιάσθηκε εμπρός του ένα πλήθος από αγριοβουβάλες. Μια απ' αυτές που είχε και μοσχάρι σταμάτησε. Σ' εκείνους τους τόπους υπάρχουν πολλές βουβάλες. Έλεγε λοιπόν ο άγιος ότι από το μαστό της έτρεχε γάλα. Έσκυψε λοιπόν και θήλασε και στάθηκε στα πόδια του. Και αυτή η βουβάλα ήλθε μέχρι το κελλί του και τον θήλαζε. Χωρίς να δέχεται προς θηλασμό το μοσχαράκι της.

Μας διηγείτο ο Παφνούτιος ο μαθητής του, ότι κάποια ημέρα μια ύαινα πήρε το μικρό της κουτάβι που ήταν τυφλό και το έφερε στον Μακάριο. Έσπρωξε με το κεφάλι την καγκελόπορτα και μπήκε μέσα στην αυλή που καθόταν ο άγιος. Έριξε το κουτάβι στα πόδια του. Ο άγιος το πήρε στα χέρια του, έφτυσε στα μάτια του, προσευχήθηκε και αμέσως το κουτάβι βρήκε το φως του. Η μάνα του το θήλασε, το πήρε πάλι από το σβέρ-κο και έφυγε. Την άλλη μέρα έφερε στον άγιο μια προβιά από μεγάλο πρόβατο. Μου είπε δε (λέει ο Παλλάδιος επίσκοπος Ελενουπόλεως, ο συγγραφέας της Λαυσαϊκής ιστορίας) αργότε-ρα η μακαρίτισσα Μελάνη η Ρωμαία ότι αυτή την προβιά την έχω εγώ. Μου την έδωσε ο Μακάριος σαν φιλοδώρημα φιλοξε-νίας. Και τί το παράξενο έχει αυτή η ιστορία; Αυτός που εξημέ-ρωσε τα λιοντάρια τον καιρό του προφήτου Δανιήλ, αυτός έδωσε σύνεση και φρόνηση στην ύαινα. (Από το Λαυσαϊκό)

[Συνεχίζεται]